

Milo se je storilo nedolžni Miciki, in še glasneje joka. Ko malo utihne, izreče prav otožno, toda nežno te-le besede, katere so ji kakor iz srca privrele: »Saj me je tudi Jezušček videl, da nisem metala kamenja.«

S tem je bila preiskava končana. Kar vzradostili so se gospod učitelj ob teh besedah, prijazno se nasmehljali ter rekli preblagi učenki: »Da, Jezušček te je tudi videl, da nisi metala kamenja. Le idi v klop, pa še dalje pridna bodi!«

Neža pa je bila kaznovana pošteno, in vsi smo ji rekli:

»Kdor laže, ga hudoba vodi:
Oj to storiti — sram te bodi!«

J. S.



Sama sreča?

(Kajtimar.)

III.

Krojačev Janez je bil na ženitovanju. Ob takih prilikah pa se hlapci radi bahajo in se izkušajo, čegav konj bo bolj tekel. Tudi Loški Miha, pri katerem se je peljal Krojačev Janez od ženitnine, mislil je, da mora prehiteti vse voznike, zato je podil in podil, priganjal konja, dokler se ni — splašil. Sedaj je pač Miha pridrževal konja, toda le-ta je dirjal, kakor bi bil ves obdivjan.

Kaj je bilo storiti? Z voza ni bilo mogoče priti, zavirati tudi ni nič pomagalo. Nekaj časa je konj vozil kakor blisk po ravni cesti, kar naenkrat pa skoči čez cestno ograjo; konj pade, voz se prevrne dvakrat in vse obstane. Pa čudno: nikomur se ni prigodilo nič posebno hudega. Miha je sicer padel pod konja, a poškodoval se ni; konj je bil zdrav, voz se tudi ni zdrobil. Krojačev Janez je odletel z voza, in ko je padel na tla, prišlo mu je kolo ravno na trdi del čevljeve pete. Naj bi ga bilo kolo prijelo le za spoznanje višje, brez dvoma

bi mu zlomilo nogo in kruljev bi bil vse žive dni. Toda sam angeljček varih ga je varoval, da mu kolo ni poškodovalo noge, in da se voz ni zvrnil na trdi kameniti cesti, ampak tik nje na travniku. Tudi to je bilo dobro, da je konj obležal; Bog ne daj, da bi bil dirjal še s prevrnjenim vozom.

O preljubi angelj moj,
Vedno mi na strani stoj;
Koder moja noga hodi,
Naj me tvoja roka vodi!

IV.

V krajih blizu vode otroci ne mirujejo, dokler se ne naučé plavati. Krojačev Janez dolgo časa ni znal te umetnosti; nekaj zato ne, ker so mu doma le poredkoma dovolili, da se je šel kopat, nekaj pa morda zaradi tega, ker se je vode preveč bal. No nazadnje — že več let je poprej poskušal — ga je le doletela sreča, da je splaval, da ga je nesla voda. Sedaj mu pa kar ni dalo miru. Tovariši so se že davno naveličali kopanja ter odšli domov, Krojačev je pa le plaval. Prav nič ni pogrešal družčine, dovolj zabave mu je bilo, da ni šel pod vodo kakor kamen.

Čedalje pogumnejši je bil ter plaval tudi na takih mestih, kjer mu je bila voda čez glavo. Kar mu pluskne voda v nos in usta. Sedaj je bilo hudo! Sapo je bilo treba zadrževati ali pa vodo požirati. Poleg tega se je Janez še prestrašil in kar nič več ni znal plavati — izginil je pod vodo. Na tistem kraju je bila voda deroča in, dalje ko ga je nesla, globokejša. Žive duše ni bilo blizu.

Kako se je Janez rešil, še sam ne vé. Mahal je po vodi, zakaj smrt mu je že klepala kôso, in v takih trenutkih se človek brani, kar se le more, pa je nena doma začutil pod nogami trda tla. Bolj na plitvo stran ga je bilo namreč zaneslo, in sedaj je bil varen. O, kako vesel in rad je šel na suho! Vode je bil od takrat v pravem pomenu besede sit do grla; le malo kdaj se je šel še kopat, pa še tedaj nikoli sam, ampak v družbi. In ker je bil prepričan, da mu je njegov angeljček varih pomagal, da ni utonil, priporočal se mu je vselej, predno

je šel v vodo, ter se lepo prekrižal, kakor ima navado mnogo dobrih otrok.

O nič ne škoduje, če se vsak dan priporočate svojemu angelju varihu z besedami:

»Vodi me na pravo pot,
Brani zvesto me povsod.«

V.

Nekateri ljudje — zlasti med otroki jih je mnogo — so že taki, da bi imeli vse radi, kar vidijo, in da bi radi videli čisto vse, o čemer jim drugi pripovedujejo. Tako si je tudi Krojačev Janez vtepel v glavo, da mora sam po planike.

Res je pregovoril svojega prijatelja Jožka, da sta jo mahnila vročega popoldneva na visoko goró po planike. Vroče jima je bilo, ko sta sopihala navkreber, toda tolažila sta se, češ, vse bo pozabljeno, težavna pot in znoj, da le prideva do planik in si jih natakneva okrog traka na klobuku, da bo vse belo. No, tisti dan si jih nista. Dolgo, dolgo sta lezla kvišku ter bila že tudi zelo visoko, ná, pa sta zašla na tako neroden prostor, da nista mogla nikamor naprej, nazaj pa tudi komaj. V gorah namreč človeka včasih tako zmoti, da nikoli tega. Kaj jima je bilo poprej priti na vrh neke strmine? Toda vrniti se po tistem robu je bila pa druga! Strmo je bilo bolj kakor na strehi, drobni pesek ni dobro držal nóge, spodaj v jarku je bilo pa stotero in stotero težkih skal, ki bi ne bile najprijazneje sprejele ne Janeza, ne Jožka, če bi se bil kateri privalil med nje. In prav zares ni manjkalo za las, pa bi se bil Krojačev zadržal proti skalam. Zdrsnilo mu je namreč na pesku, padel je in se valil na dno jarka. Jožek je bil višje, pomagati ni mogel nič in že je mislil ves prestrašen, da se mu bo tovariš, če ne za smrt, gotovo pa zelo nevarno pobil. Ali ni se! Kar nepričakovano je obstal, vstal, otepel si obleko in stopal previdno proti domu.

Je-li bila to samo sreča, ali je angeljček varih udržal Janeza, to je le-temu še danes zastavica. Resnica pa je, da se vse premalo priporočamo in premalo častimo svoje nevidne varihe nebeške. Odslej bodi to drugače, zares drugače!

(Konec prih.)